

ראיון עם רוי ומרים ברסוול

הגענו אל רוי ומרים ברסוול שני "הזקנים" המתהלכים בינינו כבר כמה שנים. רוי ומרים גרים בדירה קטנה אצל דרור שלו בחצר, דירה המספקת את צרכי הזוג הצנוע.

אנו רואים את רוי ומרים כל בוקר ליד שערי עין יהב, הוא בטליתו הלבנה והיא לידו מחייכת ומנופפת לשלום.

חשבנו שמן הראוי לספר את סיפורם.

מספר רוי: נולדתי בטקסס ב- 1931, סיימתי אוניברסיטה, שירתתי בצבא כקצין והשתתפתי במלחמת קוריאה. לקווים הקדמיים הגעתי בשעה - 19.00 וב- 22.00 הסתיימה המלחמה. (ואהרון צוחק ואומר "זה בטח כי ראו אותך מגיע"). למזלי הייתה לי אפשרות להשתחרר וניצלתי אותה כדי לחזור הביתה. כשחזרתי למדתי רפואת שיניים וב- 1958 התחלתי לעבוד כרופא שיניים בטקסס. את שתי נשותי הראשונות הכרתי בארה"ב, מאשתי הראשונה יש לי ארבעה ילדים ומהשניה עוד ילד.

לא ידעתי שאני יהודי רק בדיקות ד.נ.א. גילו לי את יהדותי ובעקבות כך מצאתי בני דודים וקרובי משפחה אחרים. בכל שנה הייתי מגיע ארצה לשדרות, כרופא מתנדב וסייעתי לתושבים בעיקר לילדים. בפעם הרביעית בה הגעתי ארצה אמרו לי: "חבל על נסיעותיך הרבות אתה יכול כבר לעלות ארצה ולהתיישב כאן". כשחזרתי לטקסס מביקורי הרביעי בארץ גיליתי כי אשתי ברחה ממני ברוקנה את כל חשבונות הבנק שלנו והותירה אותי בלי פרוטה. ב 1995 עליתי ארצה נישאתי לאשתי השלישית וגרנו בפולג שבנתניה.

אנו מבינים שבתקופה מסוימת היית רופא שיניים בחצבה ואח"כ גם בעין יהב ספר לנו על התקופה.

איש הקשר שלי בשדרות הציע לי לעבוד בחצבה. נפגשתי עם שי חברון שהיה אז מרכז המשק והוא שמח לקבלני לעבודה כרופא שיניים. עבדתי בחצבה יומיים שלושה בשבוע וכך יצא שעזבתי את אשתי בחמש בבוקר ונהגתי במכונית לערבה. טיפלתי שם בעיקר בילדים והייתה לי דירה בה ישנתי. לאחר כשנתיים עבדתי גם בעין יהב יום בשבוע, לאה ניר הייתה הסייעת שלי. במהלך שנים אלו התחלתי ללמוד תורה אצל הרב ראובן בן גרשון בירושלים והוא בקש ממני: "בוא לעבוד בשומרון שם צריכים אותך יותר מאשר בערבה, בערבה הם עשירים".

התחלתי לעבוד באיתמר שבשומרון, טיפלתי בתושבים שבאמת לא היה להם כסף, הקדשתי את טיפולי בעיקר לילדים (וברוך השם היו להם הרבה ילדים) באיתמר עבדתי כ- חמש שנים.

באותה תקופה הגיעה אלי לרמת פולג אימי בת ה- 98, אישה עצמאית וצלולה. והחלטנו לעבור לבית גדול באבן יהודה שם התאפשר לי לבנות לה צימר בחצר.

כשהרגישה אימי שמצבה מתדרדר ומותה קרב ביקשה להיקבר בטקס לצד בעלה, אך לצערנו נפטרה במטוס בדרכה לשם.

בתקופה זו התכתב רוי דרך האינטרנט עם רב מאוסטרליה שיש לו תפקיד חשוב גם בסיפורה של מרים.

מספרת מרים: נולדתי ב- 1932 בלנקשייר שבאנגליה, אני זוכרת שבמלחמת העולם השנייה לא סבלנו מהפצצות, אך המטוסים הגרמניים עברו מעלינו בדרכם ללונדון הספיטפיירים הבריטיים תקפו אותם והם נפלו מעל אזורנו. משפחתי עבדה במפעל למשי ואמי תפרה מהם מצנחים. אבי שירת בצבא הבריטי ולאחר המלחמה המשיך לעסוק בתעשיית המשי. בתקופה זו רצו לפתח את תעשיית המשי בטסמניה (שבאוסטרליה) ופנו לאבי שיבוא ללמד את העבודה, כך נוצרה ההזדמנות לכל משפחתי להגיע לטסמניה. נישאתי בגיל 21 לטסמני שהיה טכנאי טלוויזיה ונולדו לנו 2 בנים. חייתי שם כ- 20 שנה ואז נפרדתי מבעלי, עברתי לקווינסלנד באוסטרליה, עבדתי כסוכנת נדל"ן והצלחתי מאד. התחתנתי שוב עם אנגלי שנפטר לאחר מספר שנים. כחודש לאחר מותו יצאתי לארוחת צהרים באחד המלונות, לפתע משכה את עיני אונייה ישנה על החוף. לשאלתי, נאמר לי שזוהי אונייה ממנה הועברו פצועים במלחמת העולם השנייה, אל אניית בית חולים וכרגע מחפשים מישהו שיגור באונייה וישמור עליה. לא הססתי ולקחתי את התפקיד. באחד הימים הופיע רב אוסטרלי, שהתעניין מאד באוניות ועסק גם בגנאולוגיה הוא התעניין בהיסטוריה של הספינה, אך גם בי... וחקר אותי לגבי מוצאי. הוא שכנע אותי ללמוד איתו תורה ולאחר זמן לא רב הודיע לי "את יהודיה!" הייתי "די בשוק" נזכרתי שאמי נהגה לומר לי: "אם יהיו לך בנים הם חייבים לעבור ברית מילה." הצטרפתי לקבוצת נשים יהודיות ולמדתי איתן, רציתי מאד לראות את ירושלים והרב מסר לי כתובת של חבר טוב בירושלים. כשהגעתי לארץ פגשתי את מי?? את רוי שנשלח לאסוף אותי משדה התעופה. לאחר הביקור חזרתי לאוסטרליה ושמרתי על קשר עם רוי, אך הוא היה עסוק מאד. כשהחלטתי לעלות לארץ התחזק הקשר בינינו ואחרי כמה שנות היכרות נישאנו וגרנו בגבעה הצרפתית. כשגרנו בירושלים, במשך 4 שנים הלכנו משער יפו לרח' קינג ג'ורג', כאשר עיניו של רוי מכוסות והוא קשור אלי בחבל ואני מוליכה אותו, בידו אחז את פרק י' מספר ישעיהו: להלן ציטוט מפרק י' פסוקים א'ב'ג'ד'. "הוי החוקקים חקקי אבן ומכתבים עמל כתבו. להטות מדין דלים ולגזול משפט עניי עמי להיות אלמנות שללם ואת יתומים יבוזו. ומה תעשו ליום פקודה ולשואה ממרחק תבוא על מי תנוסו לעזרה ואנה תעזבו כבודכם. בלתי כרע תחת אסיר ותחת הרוגים יפלו בכל זאת לא שב אפו ועוד ידו נטויה."

לשאלתנו מה הייתה התגובה עונה מרים: היהודים לא התעניינו, אך הערבים כן. מרים עושה אתנחתא ורשות הדיבור עוברת לרוי: לאחר התלבטות רבה החלטנו שאנו רוצים לגור במדבר. באנו לביקור ראשון והמקום בו הרגשנו "הכי טוב" היה עין יהב, האווירה טובה והאנשים נחמדים מאד. בהתחלה הגעתי לבד ושכרתי צימר אצל ענת כנעני. חידשתי את הקשר עם לאה ניר שהייתה הסייעת שלי כשעבדתי בעין יהב לאה עזרה לי לחפש צימרים בכל מיני מקומות, לאה היא ממש כמו אחות עבורנו.

אמרנו לבני הזוג שחברי המושב סקרנים מאד לדעת מה עומד מאחרי ברכות השערים שלהם בבוקר.

עונה רוי: רוב זמננו אנו לומדים תורה בעיקר פרקים כ" – כ"ג בספר שמות וגם פרקי תהילים. יום אחד התעוררנו והרגשנו צורך לקרוא את ישעיהו (פרק כ"ב).
ומרים מספרת: פרק זה עורר בי אי שקט על כן ניסיתי במשך כמה ימים לפענח את הכתוב והתגלה לי חזון.

אנו שואלים: מה מצאת שם מרים? מה ראית בחזוןך?
ומרים עונה בהתרגשות: "זה לא ממש חזון, אך רעדתי בכל גופי והבנתי מה צריך לעשות" ורוי מוסיף: כאשר מרים מתחילה לפענח ולפרש אני נותן לה את הזמן הדרוש לכך ולאחר מכן מדפיס את דבריה. המסר העיקרי הוא שאנו נוכל להתמודד עם הדברים הקשים שהחזון הראה ואיננו רוצים לפרט.

בעקבות כך החלטנו לצאת כל יום להתפלל לשלום אנשי עין



יהב וכמובן לשלומו של העולם. להתפלל לחמלה, להגנה ולקבלת כוח מול מה שעומד לקרות בעתיד.

אנו מסתובבים כל בוקר שלושה סיבובים סביב כל השערים וליד כל שער נושאים תפילה.

לדעתנו אבן הפינה של היהדות היא שמירת השבת. השבת צריכה להיות מוחלטת ויש לקיים את כל מצוותיה.

שאלנו את רוי: האם אתה מאוכזב מכך שאנשים לא מאמינים?

"לא אינני מאוכזב, אך חושש להם ולכן מתפלל לשלומם." ומרים מוסיפה שהכל עניין של אנשים והאנשים כאן נפלאים.

לשאלתנו לגבי קשריהם עם משפחותיהם הבנו שהם מתקשרים עם ילדיהם בעיקר באמצעות מיילים.

לאה ניר מוסיפה מתוך היכרותה הרבה איתם, כי למרים בת ה – 84 נשמה של ילדה שמחה. ובכל פעם שנפגשים איתה היא שמחה ומחייכת.

לרוי קשה עם החום, אך מעבר לכך לא התלוננו ולא בקשו דבר. איחלנו לבני הזוג אריכות ימים ובריאות טובה.

ראיינו: אהרון איזיקסון, לאה ניר, שוש שירין